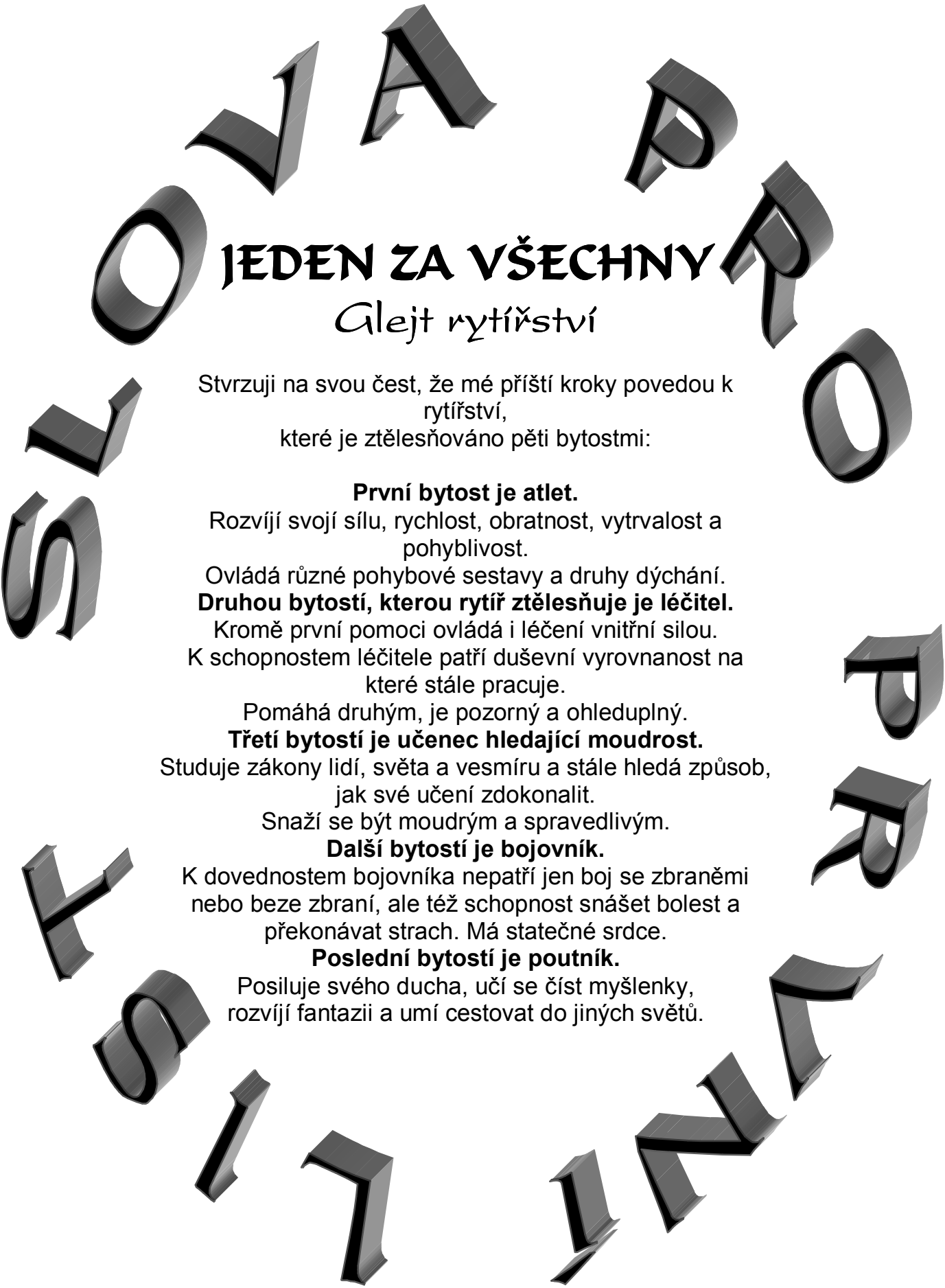

JEDEN ZA VŠECHNY

Glejt rytířství

Stvrzuji na svou čest, že mé příští kroky povedou k
rytířství,
které je ztělesňováno pěti bytostmi:

První bytost je atlet.

Rozvíjí svojí sílu, rychlost, obratnost, vytrvalost a
pohyblivost.

Ovládá různé pohybové sestavy a druhy dýchání.

Druhou bytostí, kterou rytíř ztělesňuje je léčitel.

Kromě první pomoci ovládá i léčení vnitřní silou.

K schopnostem léčitele patří duševní vyrovnanost na
které stále pracuje.

Pomáhá druhým, je pozorný a ohleduplný.

Třetí bytostí je učenec hledající moudrost.

Studuje zákony lidí, světa a vesmíru a stále hledá způsob,
jak své učení zdokonalit.

Snaží se být moudrým a spravedlivým.

Další bytostí je bojovník.

K dovednostem bojovníka nepatří jen boj se zbraněmi
nebo beze zbraní, ale též schopnost snášet bolest a
překonávat strach. Má statečné srdce.

Poslední bytostí je poutník.

Posiluje svého ducha, učí se číst myšlenky,
rozvíjí fantazii a umí cestovat do jiných světů.

...VŠICHNI ZA JEDNOHO

Čas letí rychle, nezdá se vám?

Ještě nedávno v pravěku, pak u indiánů
a v loňském roce dokonce na cestě s Odysseem.

A letos?

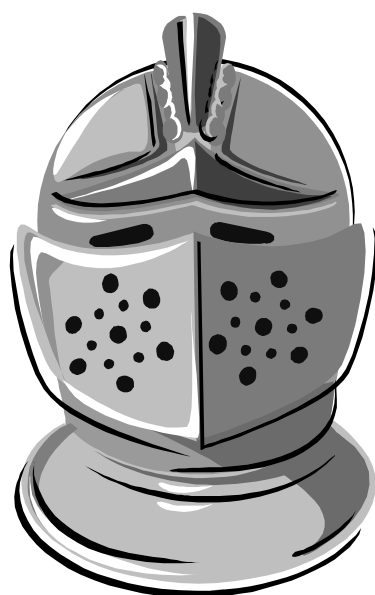
Rytíři.

A v Zátocě pláňat hrad Camelot a král Artuš.

A další, které ještě neznáte
a které tu nechci prozrazovat,
protože ještě nebyl ten správný čas se o nich dozvědět.

Blíží se to.

Ještě pár týdnů do posledního zvonění a pak...

Velké kameny našeho života

"Dobrá, je čas na příklad," řekl učitel a vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici a postavil ji před studenty na stůl. Pak vyhrabal ještě asi tucet kamenů velikosti pěsti a pečlivě je poskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se: "Je ta sklenice plná?" a každý ve třídě zvolal: "Ano." Učitel opáčil: "Skutečně?" a sáhl pod stůl a vytáhl sáček štěrku, který nasypal na sklenici a pořádně s ní zatřepal. Štěrk se propadl do mezer mezi kameny. Zeptal se znova: "Je ta sklenice plná?" Tentokrát třída pochopila a jeden student řekl: "Pravděpodobně ne!" "Správně!" odpověděl učitel a zpoza stolu vzal sáček se suchým jemným pískem a vměstnal ho mezi kameny a štěrk. Opět se zeptal: "Je ta sklenice plná?" "Ne!" zařvala třída.. "Správně," odpověděl a vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až po okraj. Pak se podíval na třídu a zeptal se: "Jaké je poučení z tohoto příkladu?" Jeden snaživce zvedl ruku a povídá: "Poučení je, že i když máte plný svůj program, vždycky se do něj vejdou ještě nějaké věci." "Ne," řekl učitel, "to není přesně ono. Poučení z tohoto příkladu je to, že pokud do té sklenice nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy. Co jsou ty velké kameny ve vašem životě? Čas, který trávíte se svými milovanými, vaše sny, smysluplné aktivity, učení či vedení druhých. Pamatujte, abyste dali dovnitř nejprve tyto důležité kameny, jinak je tam už nedáte nikdy!"

Internet, konference "kecy", upraveno

Kadet, nekadet, ať už si venku!

"Stůjte, darebáci! Vaše chování hanobí rytířský stav! Ihned tu dívku propust'te, nebo..." při posledních slovech si uvědomil, že je ohyzdný trpaslík a utichl. Oba rytíři se na něj s opovržením podívali a zeptali se: "A co ty jsi zač, ty šeredo?" "Jsem rytíř Kruhového stolu!" Dvojice vybuchla smíchem. "Ach tak, ty jsi rytíř!" Už už se chystal k ústupu, ale najednou se rozpomněl, jak se syn krále, nehledě na svou postavu, dokázal postavit svému nepříteli a porazil ho. „Jestliže to dokázal on, svedu to i já!“ řekl si a znovu nabyl odvahy...

Tak za prvé....

Ten divný nadpis jsem si vypůjčil z jednoho velmi starého čtyřlístku. A kadetem se tam myslí čekatel na chvíli, kdy se stane rytířem. Každý z vás, Tuláků, je dnes tím, kdo se rytířem stát může. A nemyslím tu teď jen na naši celoroční hru. Ten titul neznamena nic, pokud jej každý z vás nenaplní čestností a pravdomluvností. A tyto vlastnosti nejsou výsadou tuláckých her, ale života jako takového. O tom vypovídá celý první odstavec, i když jen o jedné z mnoha situací, do nichž se člověk může v životě dostat.

Mám to štěstí, že znám lidi, kteří by byli schopni zachovat se jako trpaslík v úvodu, jehož jméno jsem schválně zamlčel. Pro šťoury, kteří chtějí aspoň stopu: tento úryvek je z knihy "Rytíři kruhového stolu".

Celá léta, co Tuláky pamatuji, tu mimo jiné jde o spolupráci, o schopnost domluvit se na něčem, což se nám někdy více a někdy ještě více daří. To schválně přeháním, zkrátka jde nám to (jako celku těch, kteří zůstávají). Ne vždycky se najde stoprocentní shoda. Ale to, že oddíl tu již trvá skoro dvě desetiletí, je známkou schopností lidí, kteří jím za ta léta prošli a třeba již zmizeli, nebo se sem tam přijdou poptat, jak se daří, nebo jsou mezi námi skoro jako inventář...

Něco jiného je spolupráce při hraní nějakých her, které mají pravidla. A jedno z pravidel se jen málokdy daří dodržet. Má-li se každý poprat s nějakým problémem sám za sebe, ukázat, co v něm je, najdou se vždycky filutové, kteří si třebas správné odpovědi navzájem povyměňují, takže se každý může namáhat jen napůl. Vzpomeňte třeba jen na naše nedávné kamenické klání za Ludvíka XIII. a na královskou gardu mušketýrů. Ctíhodní mušketýři velice rádi získali ty správné odpovědi pohodlně od svých kamarádů, než aby si pro ně sami došli. To není ten správný způsob spolupráce. To je v tomto případě nečestné a proti předem daným pravidlům. Sám kardinál Richelieu to později vzpomněl ve své řeči.

Pokud si navzájem pomůžete v okamžiku, kdy se někomu nedaří, kdy si s problémem nevíte rady, je to pomoc na svém místě. Ale když se ani nepokusíte a čekáte na kraji louky na správné řešení výměnou za jiné, nenaučíte se problémům čelit. Kadet, nekadet... Dovedu to pochopit. Ale příště se snažte rozlišit, kde končí spolupráce a začíná podvod.

Tak za druhé...

Není mnoho výprav za celý školní rok. Teď se možná někteří velcí zhrozili, akcí je snad tolik, že se někdy dost těžko stíhá všechno připravit. Ale chci tím říct něco jiného. Výprav víkendových je za rok tak kolem deseti, což proti schůzkám každou středu je málo opravdu. Na výpravách se přitom dějí jiné věci než na schůzkách, dostaneme se do míst, kam bychom jindy nemohli a vůbec celý víkend nabízí zážitky, které jinde nejsou. A právě pro to všechno mne stále překvapují akce některých dětí (a někdy i naočkovaných rodičů) zkoumajících, jestli jede právě ten který kamarád. Protože když ten nejede, tak já taky ne. To je něco, co u starší generace v dobách, kdy byla mladší, nepamatuji.

Jelo se na výpravu S TULÁKY a ne s Tondou. Chudák Tonda, na kterém je závislý Lojza. Protože je tahounem, zatímco Lojza tím, kdo se bez něj nemůže snad ani vysmrkat. Teď to zase přeháním. Schválně. Ale Tuláci nejsou ani trochu děti posbírané na každou výpravu z ulice a navzájem se dávno znají. Tak proč touto závislostí na někom podmiňovat svoji účast? Přicházíte o věci, které vám už nikdo nikdy nedá. Můžeme jet třeba na Tolštejn stokrát a pokaždé to bude jiné. Nikdy neprožijete to, čeho jste se tak lehce vzdali. Život není film, který jde pustit znovu, až se konečně sami za sebe urážíte jet. Kadet, nekadet...

A do třetice?

Když si vám na lísteček na výpravu troufnu napsat, že "nejedeme do hladomorny" (s výjimkou poslední otradovické výpravy - montážní jámy, o tom si přečtete v Okénku do kroniky), mám tím opravdu na mysli, abyste si brali s sebou vážně jen to, co sníte a vypijete v ten pátek jako večeři. Některé vaše zásoby jsou dost děsivé (i když u některých tato snaha zásobit se div ne na cestu kolem světa pominula). Při nejlepším vůli se do vašich žaludků nemůže dohromady vejít to, co na výpravách dostanete od nás na snídani, oběd a večeři společně s obsahem některých vašich zavazadel. Je mi jasné, že směsi požívatiny vznikají při spolupráci přímo rodinné. A tak by nebylo od věci společně se také nad sežratelnou výbavou zamyslet, než ji naložíte do batohu a vezmete s sebou. Kolize nastává záhy, nejméně jeden z deseti malých lotrů bude raději popíjet i ke snídani studenou limonádu z domova, než teplý čaj. Brrrr..! Pokud se aspoň jeden z rodičů takto vybavujících své ratolesti otřásl, splnil tento můj nárek účel. Kadet, nekadet...

A na závěr?

Jen proto, že se nechci vřadit mezi učitele, kteří zdobí žákovské knížky poznámkami, nad nimiž se někdy rodina společně baví, nejsou tu uvedena žádná jména skutečných Tuláků, kterých se tyto mé dnešní promluvy do vašich dušiček týkají. Dokonce ani Tonda s Lojzou v řadách oddílu nepůsobí. Snad se jmenovitě neoslovení chytí za nos. Protože příště by se mohlo stát to, co opozdilcům nenahlášeným včas na výpravu. Později je přece pozdě! Teď ještě hodiny neodbývají půlnoc (v reálném čase při pohledu na hodinky: je právě 23:25). Ale za chvíli bude za pět minut dvanáct. Tedy nejvyšší čas! Protože pokud ani toto slovo náčelníkov nepomůže, nezbude než oceňovat nemístnou "spolupráci" pomocí záporných bodů, hledat nové děti účastníci se i těch výprav, kam nejede Tonda a po nocích se žít nadbytečnými dětskými zásobami. Hyk! Kadet, nekadet...

Byla doba šarvátek pro srdce dámy, čas kardinála Richelieu, mušketýrů a jejich autora Alexandra Dumase a hlavně naší výpravy v Kamenici... Museli jsme prokázat své schopnosti nejen v rytířských disciplínách, ale i ve schopnostech duševních, lámali jsme si hlavu hlavolamy, kreslili a básnili. A tady jsou naše výsledky.

JARO

Veronika Blažková

**Za kopcem je chaloupka,
u ní rostou stroměčky.
Sláva! Jaro je tu,
vykvétají kytičky.
Modrá, žlutá, červená,
tráva už je zelená!**

HALÓ, PANE MALÍŘI!

Lenka Vodičková

**Haló, pane malíři, namalujte Prahu,
namalujte Hradčany na protějším svahu.
Potěšte nás obrázkem, i kdyby byl malovaný ocáskem.**

**Namalujte Vltavu, která k moři běží,
namalujte Karlův most a sto pražských věží.
Potěšte nás obrázkem, i kdyby byl malovaný ocáskem.**

Templáři

Vypsát vše, co byli za svou historii Templáři, by vydalo víc než na několik Semtamníků. Pokud bude někdo chtít o těchto rytířích vědět víc, může si vše najít v rozumných knihách, nebo se přijít zeptat, máme přece jen nějaké materiály posbírané kvůli výpravě, kterou jsme nedávno prožili. A protože se této akce zúčastnilo poměrně málo malých Tuláků, rozhodl jsem se v tomto okénku do kroniky nepopisovat něco dávného z historie oddílu, ale právě rytíře, o kterých Jacques de Vitry tvrdil, že jsou: něžní beránci v míru, drsní v poli, zbožní při modlení, krutí k nepříteli a shovívaví ke svým bratřím. Konope, povídej...

TEMPLÁŘI

**OTRADOVICE
20. – 22.4.2001**

Den první – plný změn

Tak sice původně výprava na Tolštejn a v plném počtu, ale výsledkem byla výprava do Otradovic v počtu minimálním! Ale pěkně od začátku!

Sešli jsme se u školy a věděli, že dětí jede jen osm a velkých také nebude po mnohu. U školy však ještě volá Kuba – taky nemůžu, říkám si, no fakt super, tak doufám, že pojede alespoň Iva, abych v kuchyni nezůstala na ocet. Naštěstí dorazila Avie v plném obsazení – s Jirkou, Ivou a Bety a přilodili jsme se já s Michalem a oněch zmíněných 8 dětiček. Tak to bylo s účastí vše! No jak jsme posléze zjistili možná bylo lepší, že dětí nebylo tolik, protože by nám to trochu lezlo do programu a nedalo by se uskutečnit vše co jsme stejně dovymysleli až tam.

Takže míříme nakupovat do Tesca a najednou má Jirka destruktivní návrh – vzhledem k tomu, že nás je tak málo a Jirka trochu

po nemoci a na Tolštejně by asi nebylo zrovna nejtepleji: „Co kdybychom jeli k nám?“ (myšleno do Otradovic). Silně o tom začínám uvažovat a na Tolštejn se mi také začíná chtít čím dál míř a spíš z lenosti se mi také chce do Otradovic. Děti, zřejmě pod představou ping-pongu, sdělují Michalovi, že by také raději uvítali Otradovice a Michal se jeví jako že mu to zas tak nevádí a že to tedy přežije. Takže u Tesca se jen otočíme a už míříme nakoupit do oblíbeného Penny marketu – je sice trochu divné kupovat jen 12 jogurtů, banánů, jablek, tatranek, no nic tak jsme nakoupili a byli vysazeni před Otradovicemi na cestě ať se také projdeme. Protože děti už v Avii začínaly mít více elánu než je zdravo a nevím, jak by vydržely cestu na Tolštejn nejméně o hodinu a půl delší. No tak přejdeme k dalšímu bodu.

Lesem nás Iva vodila křížem krážem, cestou necestou a hráli jsme pár bran chytrosti, jazykolamů a Betyнка zkoušela stopovat některá Pláňata ovšem neúspěšně – moc jí to nebavilo a klidně by je

nechala někde v lese. Konečně jsme tedy došli do kýženého pěkně prostorného domečku. Povečeření po vybalení roztahání molitanů, pár salt a přichází Černý rytíř a vypráví nám, jak to tedy s těmi Templáři vůbec bylo, vydáváme se za templářským mistrem Molayem. Tam se musíme prokázat templářskými pečeti, někteří je mají již ze středěckní schůzky, prokazovat se jimi musíme každé "správné" postavě v tomto příběhu. Molay nám sděluje, že je třeba najít pro templářský poklad vhodné místo na ukrytí a že tedy zítra celý den budeme putovat a snažit se takové místo najít. Vracíme se zpět a po přemlouvání, domlouvání a vyprávění konečně snad všichni usínají. Ostatně jak bylo řečeno „zítra se

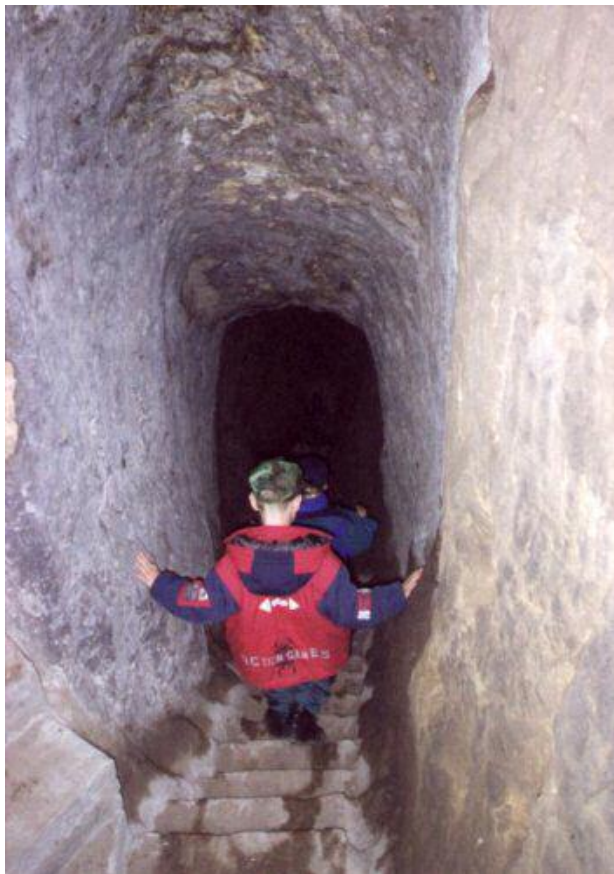

vstává brzy a v devět se vyjíždí“

Den druhý – plný cestování

No všichni (někteří nedobrovolně) byli vzhůru kolem sedmé ranní a vše se stíhalo, tak jsme vyrazili před devátou. Aviikou jsme byli dovezeni na parkoviště pod hradem Valečov, který jsme záhy navštívili a který již byl součástí Drábských světniček, jež byly naším cílem.

Prohlídka byla super, i skalní světničky, které všichni prolezli skrz naskrz, ale občas dětem dělalo problém vrátit se zpátky, slézt dolů atp.! Pomalu jsme se tedy přemísťovali spatřeje již pestrou květenu kolem potůčku a při krásném počasí se nám šlo opravdu dobře. Dorazili jsme k dalším pozůstalým hradbičkám z nějakého zajisté pevného hrádku. Vzhledem k tomu, že již bylo 12 a děti žadonily o jídlo už tak od půl jedenácté, ale vydrželi se svými zásobami, tak jsme se rozhodli v prostoru hradebním si uvařit obědek – jenže s masem – i když v CHKO tak ale v prostorách hrádku byla asi tři ohniště a další cestovatelé se také neostýchali jedno z nich použít, využili jej také. Sice si původně děti měly vařit sami, ale dopadlo to jako vždy, velcí se angažovali do přípravy a děti přinesly sotva pár dříví. No tak jsme „rychle“ uvařili a vydali se dál. Tu však již začínalo poprchávat a počasí se začalo kazit. Podívali jsme se však i přes vysoké povětrnostní podmínky a trochu padající vody i na další skalní světničky, na jejichž skalních stropěch byl ještě dříve vystavěný dřevěný hrad.

Sice to některé málem odneslo a schůdky a skalní pěšinky byli poněkud uklouzané, ale všichni ve zdraví přežili. Dostali jsme také samoprůvodní materiály, které se ovšem měly vracet a protože jsem si je pečlivě zandala do kapsy, aby neutrpěly žádné odfouknuté a mokré újmy, vzpomněla jsem si na ně až asi za 4 km – u další mapy podle které jsme se nakonec rozhodli, že půjdeme kratší cestou, protože na oblačnosti přibývalo. No byl tam hostinec a vzhledem k tomu, že pán „vrátný“, který nám materiály vydával říkal, že občas chodí snad do tohoto hostince, zanechali jsme mu je tam. Doufám že tam neleží ještě dnes?! Vrátili jsme se tedy k Avii a poněkud dříve dojeli zpět do svého výchozího bodu. Sice měl být po cestě templářský posel, který měl asi 7x za cestu děti informovat o tom, co se děje jakoby doma ve Francii – že Filip sličný je u moci, že templáři jsou zatýkáni a upalováni, protože onoho Filipa nepřijali mezi sebe do templářského řádu. No nicméně věděla jsem akorát začátek, nechtělo se mi to číst, přšelo a nechtěla jsem zdržovat chůzi, tak jsem to odvyprávěla jako celek po návratu. Pár her a k večeři špagety!!! A teď program – opravdu netradiční a zajímavý improvizovaný na místě s využitím Jirkovy garáže za přítomnosti ustáleného pršení.

Zašifrovaný list, který děti získaly, zněl: *Bratři! V čase, kdy slunce odejde spát, vydejte se nepozorovaně každý sám po levé straně velké modré cesty k místu, kde věž s lucernou stojí. To místo znáte, pokud snad jistí si nebudete, poraďte se, ta věž je cihlová a plot, co tam už není, je nedaleko. Ta věc je tejná, tak tiší buďte a před královskou stráží utíkejte!*

Vzhledem k tomu, že se tedy děti se dozvěděly, že se mají vydat směrem ke hřišti po silnici ke zděné trafostanici a tam se dozvědí co dál, a pořád přšelo udělali jsme zakukleného templářského Michala v Jirkově sklepení. Ten je zastavil a každému dal do rukou díl tajného listu od velmistra s tím, že tento díl se nesmí dostat do rukou královské stráže. Celá zpráva, kterou dostávaly děti zněla:

Bratři! Netušil jsem, že král Filip vykoná to, čím hrozil nepřímému našemu řádu. Věřil jsem, že Templáři, kteří trvali přes celé jedno století, přečkají i krále, jehož odmítli vzít mezi sebe. Nestalo se tak. A mně nezbyvá, než promlouvat k vám touto závětí. Píšu ji ve chvíli, kdy čekám na konec svého utrpení, kdy duch můj opustí tento svět. Věřím, že se dostane do rukou vás, kteří jste statečně hledali místo k ukrytí našich klenotů. Nyní vám, kteří zůstáváte v tomto světě, předám jako rytířům klenot nejcennější. Předám vám jej tak, že vyvoláte mého ducha. Zhmotním se, abych byl viděn každým z vás. Proto čtěte toto a číňte takto: sedněte do kruhu a uprostřed zapalte svíčku. Zavřete oči a vzpomeňte na kouzlo tvoření. To třikrát po sobě opakujte šepem a pak na chvíli krátkou zcela ztichněte. Pokud se kouzlo zdařilo, objevím se mezi vámi. Pokud se nestalo nic, přehodte přes sebe plátno, které vás zakryje všechny, svíčku zhasněte, již ji

není třeba, a postup opakujte. Pokud ani toto nepomůže, musí si každý oči zavázat a postup opakujte s plátnem a bez svíčky. Věřím, že tentokrát se již shledáme. Velmistř řádu Templářského, Jacques de Molay.

Když děti vycházely ven, jakože tedy budou pokračovat v cestě, s Jirkou jsme je pozatýkali (pod jménem královské stráže, jež všechny, kdo v noci vycházejí ven, má vyslechnout, a s Templáři samozřejmě do šatlavy) a z Avie udělali vězení. Někteří – spíše všichni – byli dosti překvapeni, co že se jim to stalo a s pouty v Avii, když už tam byli v hojnějším počtu, začali ty ostatní upozorňovat, ať utečou a nedají se zajmout, ovšem vycházející teprve ven z baráku vůbec nechápali, co se děje a i když se snažili trochu o obranu, bylo jim to málo platné. Tak jsme všechny pěkně pozatýkali a teď k výslechu. Vždy jeden vystoupil z Avie s pouty a pytlíkem na hlavě, byl odveden do garáže a postaven před hladomornu – montážní jámu v garáži. Byly mu kladeny otázky typu: „Kdo jsi? Co zde v noci pohledáváš? Nevíš že je zákaz vycházení?“ atp. Někteří se přiznali hned, že jsou Templáři a před vsazením do hladomorny se vykoupili templářskou pečeti, nebo částí listiny, kterou dostali od templářského zakuklence Michala. Jiní se pokoušeli zapírat. Např.: Majda: „Jdu na ryby – takhle v noci? Jsem pytlák – nevíš že je zákaz vycházení? Nic nevím“

No nakonec tedy se nepřiznal Marek a Michal N. – nu co s nimi, byli tedy spuštěni do hladomorny a to doslova, protože ta jáma má asi 2 metry. Tak si tam chvíli pobýli – bylo opravdu zábavné je chvíli poslouchat. Pak byli samozřejmě vyproštěni a bylo jim vysvětleno, jak by v té době opravdu dopadli. Ostatní, co se vykoupili, by sice žili, ale zřekli se Templářského řádu a stali se tzv. bezejmennými rytíři a na ty dva by se sice pamatovalo dodnes, ale byli by upáleni na hranici. Opravdu nevím, co je lépe si vybrat. Tak to byl opravdu pikantní prográmek, co tu ještě nebyl. Ještě tedy složili zprávu, kterou získali, i když jim některé části chyběly, protože se jimi někteří jedinci vykoupili, ale zvěst zněla jasně, avšak neurčitě, aby se vše dalo připravit až později! Tak pro dnešek už tedy dobrou noc.

Den třetí – poslední

Ráno v deset měly děti na místě svého odpočinku najít něco co je dovede dál – měl to být Jirka jejich průvodce, který by s nimi hledal místa kde se nacházejí části závěti upáleného mistra, avšak čas byl moc rychlý a už bylo po desáté tak jsme se vymluvili na letní čas – což někteří trochu postřehli a Jirku měli tedy hledat až v jedenáct. Tedy vypravili jsme se ven. Vždy jeden vylosoval číslo a

k té části závěti jsme šli. No mezi námi bylo úplně jedno, co vylosovali, protože Jirka všechny škatulky nosil u sebe a po splnění nějakého úkolu vždy nějakou někam zahodil nebo schoval a tak šel vždy tam kam se mu chtělo. Ale efekt a účel to splnilo a to bylo podstatné. Když jsme se tedy vrátili zpátky, začali jsme kuchtit oběd a děti dodělávaly úkoly, které byly v baráku. Ze závěti se dozvěděly, že mají vyvolat ducha velmistra Molaye. S pomocí svíčky a zaklínadla se nám podařilo vyvolat ducha. Ten nám přinesl list:

Bratři! Nezapomeňte na pravou podstatu toho, co znamená být rytíř, ať již tento rytíř nosí kříž, pečeť nebo jiné znamení: Rytíř má v sobě pět bytostí. Je Atlet, bojovník, učenec, poutník a sám ctnostný člověk. Vězte, že to je nejcennější klenot vědění o podstatě pravého lidství. Buďte vždy takovými v každém okamžiku svého bytí! Jacques de Molay.

Některé děti poznaly, že je to náš Glejt rytířství z počátku roku. Huráááá!!

No a to byl závěr této akce. Myslím, že i navzdory počasí a menší účasti se povedla – to musí však posoudit každý sám, kdo na ní byl. A tak koukejte jezdit na výpravy, ať se člověk nesnaží pro pár lidiček, i když lepší pro pár, než pro nikoho.

Mějte se super a doufám, že se uvidíme na další výpravě v květnu.

Konop

Jak uspět na Tuláckých akcích

Milí Tuláci, vždy když jedeme na výpravu nebo na nějakou další akci jímá mne děs a hrůza ve kterých věcech si to někteří z vás přijdou. Nejde o to máte-li boty červené nebo modré, ale hlavně aby byly dobré. Sepsal jsem tedy několik věcí, které mají sloužit k tomu abyste vy a hlavně rodiče pochopili proč a které věci je „nutné“ s sebou vozit. Záměrně dávám slovo „nutné“ do uvozovek, protože náš oddíl je založen na dobrovolnosti.

Náš oddíl se věnuje dětem celoročně, tzn. že během celého roku ve všech ročních obdobích pořádáme všemožné akce. Na každou z těchto akcí je potřebné jisté vybavení bez kterého je účast na akcích buď vyloučena (např. nemáte-li na tábor spacák) nebo značně ztížena (např. na jarním táboře v sandálech). Zde v těchto několika větech jsou shrnuty nejzákladnější informace.

Na všech tuláckých akcích je třeba počítat s tím že oblečení může doznat podstatných změn. Pohybujeme se v různých prostředích (les, louka, silnice, bahnitá cesta) tedy tam kde se vždy najde někde nejhorší místo kde je přeci nejlepší upadnout, zrádná větev se vám chytne za rukáv a než se člověk naděje tak je díra na světě.

INFORMACE PRO VŠECHNY AKCE

- na všechny akce (kromě občasných návštěv kin a divadel) má mít správný Tulák zápisník, tužku a uzlovačku
- přesnější informace k jednotlivým akcím jsou sdělovány vždy v dostatečném časovém předstihu
- srazy na převážnou většinu akcí jsou u ZŠ Hostýnská v Praze 10 Malešicích
- na všechny akce je nutné mít kvalitní obuv, která je základní podmínkou pohodlí účastníka - kvalitními botami se rozumí takové které nepromoknou (např. kožené) a jsou prosláplé (ne nové v těch dřou nohy), v zimních měsících jsou to pak boty do sněhu
- nezapomeňte přibalit kartičku zdravotní pojišťovny, nikdy nevíte co se může stát a celkem užitečnou věcí jsou i hodinky. Ne ovšem hodinky v ceně menšího auta, jen nějaké obyčejné u kterých snadno rodiče přežijí když s nimi omylem spadnete do vody nebo je zapomenete ve vlaku.

SCHŮZKY

Nejpravidelnější akcí, která se předem neoznamuje, je středeční schůzka oddílu, která probíhá od 16 do 17:30 v Praze v Malešicích. V zimních měsících a při nepříznivém počasí probíhají schůzky v nedaleké klubovně v Domě UM. Od 15 hodin do 16, tedy před schůzkou probíhá Klub přátel Tuláka a ten se koná vždy v Domě UM v místnosti č.14. Na každou schůzku je třeba si přinést Tulácký zápisník, tužku a uzlovačku. Je-li třeba přinést si třeba štětec nebo slona oznamuje se to vždy týden předtím.

JEDNODENNÍ VÝPRAVY

Konají se nepravidelně během školního roku většinou v neděli a převážně do okolí Prahy. Cílem bývá nějaká zajímavost a program je doplněn hrami a poznatky o přírodě. Vybavení na tyto akce spočívá v přiměřeném oblečení dle roční doby, jídla a pití na celý den a samozřejmě zápisník, tužku a uzlovačku, což jsou věci, které má mít správný Tulák na všechny akce. Všechny věci je nutné nést v jednom zavazadle - malém batohu. Jednou z nejdůležitějších věcí jsou kvalitní boty které nedrou a nenateče do nich voda hned jak vstoupíte do první louže.

VÍKENDOVÁ VÝPRAVA

Konají se cca jednou do měsíce během školního roku. Odjíždíme vždy v pátek mezi 3 až 6 hodinou odpolední a vracíme se v neděli mezi 4 až 7 hodinou odpolední. Na výpravy jezdíme většinou do pevných budov občas i pod stan. K základnímu vybavení patří dobrý batoh, spacák, oblečení dle předpokládaného

počasí, kvalitní nepromokavé boty (ne holinky), funkční baterka na svícení a v případě spaní venku ještě karimatka.

Dobrým batohem se rozumí takový do kterého se vejdou všechny důležité věci, které si účastník bere s sebou a aby ještě zbylo místo na věci společné jako je jídlo. V případě že někdo veze věci v malém batohu v jedné ruce má spacák a v druhé ruce má igelitovou tašku s jídlem je to špatně a na vlastní kůži to zjistí když půjde od vlaku s těmito zavazadly 2 km courající se 100 metrů za ostatními.

JARNÍ TÁBOR

Koná se v období jarních prázdnin pro Prahu 6 - 10 tedy v únoru nebo začátkem března. Jarní tábor probíhá vždy v pevné budově, kam si nemusíme vozit ani spacák ani kotlík. Je důležité si uvědomit, že ačkoliv se tato akce nazývá jarní tábor probíhá v době kdy je zima na svém vrcholu. Zažili jsme již i chození v kraťasech i 40 cm sněhu. Na tuto akci je nutné aby účastník měl k dispozici dvoje oblečení do zimy, protože když se za dopoledne jedno oblečení promočí nestačí do odpoledne uschnout. Opět mezi nejdůležitější vybavení patří kvalitní boty a to alespoň dvoje (pohory a sněhule). Máte-li s sebou pouze tenisky stává se váš pobyt na jarním táboře utrpením, jelikož chodíte stále v mokrých teniskách a dříve nebo později skončíte na marodce. Mezi vybavu na jarní tábor je nutné zařadit zimní bundu, 2 čepice a dvoje rukavice opět ze schnoucích důvodů.

LETNÍ TÁBOR

Jde o nejdelší a nejnáročnější akci, která se během školního roku koná. Jezdíme vždy koncem srpna na 14 dní do Zátoky Pláňat (táborová základna u obce Keblov, 8 km od Trhového Štěpánova). Na táboře se přebývá v podsadových stanech na dřevěných postelích s molitanovými matracemi. Mezi nejdůležitější věci

na tábor patří spacák. Noční teploty koncem srpna nepatří zrovna k nejvyšším a tak jsme za léta strávená v Keblově zažili noční teploty 15 stupňů a nebo také pouhé 2 stupně. Máte-li dobrý spacák dobře se vyspíte a tím máte celé dny dobrou náladu. I když věci na tábor je vhodné sbalit do kufru je třeba přibalit také batoh takových rozměrů aby v něm bylo možné nést věci na puťák (spacák, karimatku, jídlo, osobní věci a nějaké to místečko na společné věci). Rozměrově je to tedy batoh, který používáte na víkendové výpravy. Mezi další věci na tábor patří karimatka, jedno teplejší oblečení pro případ zimy, funkční baterka jelikož ve stanech se svíčkami svítit opravdu nesmí a opět jedny pevnější boty na výlety a mimo to samozřejmě tenisky a boty letní.

TAK TO BY STAČILO

Shrneme-li těchto pár řádků tak pro vlastní pohodlí je nutné mít spacák, správně veliký batoh, kvalitní boty, oblečení dle počasí a hlavně mít jen tolik věcí kolik odnesu na vlastních zádech a mít věci důležité ne zbytečné. To kolik jakých věcí na jaké akce máte napsáno na jiném návodu. Nemáte-li jej řekněte si o něj.

Ahoj Tuláci
Honza

Vánoce v Čechách – část druhá

Jak to bylo, jak to je, aneb Vánoce v Čechách

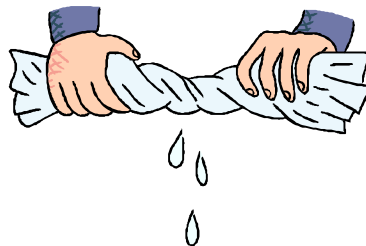
Minule jsme se dozvěděli jak slavili vánoce naši předci a i když nejsou nyní časy vánoční, je zde druhá část a ta popisuje současné pojetí vánočních svátků.

Hned v úvodu lze novodobé oslavy Vánoc v České republice popsat několika slovy - nákupy všeho, co se dá koupit, úklid domácností, pečení cukroví, přejídání se.

Češi se začínají připravovat brzy, nejlépe od poloviny listopadu, kdy již mají ušetřené peníze, které chtějí Vánocům obětovat. Od této doby je také začínají lákat obchody svými výlohami, letáky ve schránkách a reklamami na všech televizních stanicích, které předvánoční šílenství pomohou rozdmýchat. Také otázky typu "Už máš nakoupené dárky?" dokáží zatvrzelé odpůrce Vánoc dostat do obchodů. V obchodech nekupují jen dárky, kterými chtějí potěšit své blízké, ale také suroviny na výrobu domácího cukroví. Nic totiž nedokáže zpříjemnit domácí vánoční atmosféru tolik jako velká mísa kalorického cukroví na stole.

PŘEDVÁNOČNÍ ÚKLID

Češi zahajují přípravy na svátky vánoční většinou úklidem. Uklízí si důkladně celý byt: perou koberce, leští nábytek a luxují i za postelemi a skříněmi. V listopadových či prosincových mrazících můžete vidět hospodyňky (ano, většinou ženy), vyklánějící se z oken, která každoročně před Vánocemi myjí. Do umytého okna začali poslední dobou Češi umisťovat další předměty, které symbolizují vánoční svátky - v obchodních domech zakoupené svítící vánoční hvězdy či umělé jehličnaté větve.

Po dokonalém vyčištění svého domova do něj lidé začínají pomalu nosit zásoby na Vánoce a dárky. Ty schovávají do skříní a jiných skrýší před svými blízkými, aby je svou neopatrností nepřipravili o moment překvapení po štědrovečerní večeři. Rodiče v tomto čase požádají své potomky, zda by nemohli napsat Ježíškovi dopis, ve kterém vyjmenují, co všechno by si přáli pod stromečkem najít.

PEČENÍ CUKROVÍ

Od počátku prosince se začne z bytů linout vábivá vůně vánočního cukroví. I když si stále více českých hospodyněk netroufne na vánočku, pečení cukroví doma zůstává českou specialitou. Čím více druhů cukroví je o Vánocích na stole, tím lépe. Zvykem bývá, že děti často maminkám, které se většinou na pečení netěší a berou ho jako nutné zlo, jež je tak nerozlučně spojené s Vánocemi, pomáhají. Zvykem bývá i to, že pak cukroví spolu se svými otci ještě před Štědrým dnem tajně berou z krabic, kde je maminky až do dne D schovávají. Pravidlem bývá také to, že se hospodyňky a babičky předhánějí, která napeče více druhů cukroví. Výsledkem tohoto snažení jsou tukové polštáře umístěné různě po těle....

NÁKUPY

Ani úklid, ani pečení se však nevyrovnají utrpení ve frontách v obchodních domech a jiných obchodech. Lidé z venkova jezdí do větších měst nebo do Prahy, lidé z větších měst míří také do Prahy. Nejčastějším cílem cest za vánočními dárky se staly pražské obchodní domy. Všichni lidé jsou zasaženi předvánočním šílenstvím, které však jen těžko může omluvit to, jak jsou k sobě v obchodech hrubí a nepřátelští. Tuto nervózní atmosféru podporuje i chování prodavaček, které zákazníky příliš v lásce nemají, a to nejen o Vánocích. Najdou se však i tací, kteří tento předvánoční chaos milují. Říká se jim kapesní zloději a díky neopatrnosti zaslepených lidí si dárky berou z cizích kapes a tašek ještě před Štědrým dnem. Dejte si proto na ně pozor!

MIKULÁŠ

Uprostřed příprav na svátky klidu a míru číhá na rodiče malých dětí Mikuláš. Ten se slaví v předvečer svého svátku, tedy 5. prosince a mikulášská tradice je jedinou, která z tradičních adventních svátků přežila. Každoročně proto můžete vidět v ulicích čerty chraštíci řetězy, Mikuláše s vatou místo vousů a Anděly s papírovými křídly, kteří se vypravují za malými dětmi, aby je postrašili a poté obdarovali sladkostmi a nakonec si připili s jejich rodiči.

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

V předvánočním kolotoči ale nesmí lidé zapomenout na všechny své známé a příbuzné a musí jim poslat vánoční přání. Design vánočních pohledů se každým rokem mění. Evergreenem mezi nimi však zůstávají pohlednice s vánočními motivy českého kreslíře Josefa Lady.

To je typicky české vánoční přání. A lidé je posílají hojně, i když Česká pošta stále zdražuje své služby. Ta však na své zákazníky myslí a jejich hněv mírní tím, že každoročně vydává k Vánocům zbrusu novou známku s vánočním motivem. To je další takový hezký český zvyk - nové známky s vánočními motivy.

VÁNOČNÍ STROMEČEK

Čím jsou Vánoce blíže, tím více si všichni uvědomují, co všechno ještě nestihli udělat. Poslat pohledy, koupit dárek pro tetu, udělat rumové kuličky, sehnat stromeček. Další úkol předvánoční bojové hry. Vánoční stromky se prodávají na náměstích a volných prostranstvích a stojí každý rok stále více. Zase ta inflace! Podepisuje se na všem a její míru nejlépe zjistíte právě o Vánocích, kdy si vzpomínáte, že tohle bylo loni přece levnější! Stromky se prodávají v několika jakostech, tedy čím lepší jakost, tím hustší stromek. Nejdražší jsou ovšem jedle, pak borovice a nejlidovější cenu má smrček. Cenu vám prodáváč stanoví podle výšky stromku. Nejnovějším trendem je ovšem umělý vánoční stromek, který vám doma nezačne kolem Silvestra opadávat, ale zase vás připraví o kus vánoční atmosféry "pravých" Vánoc. Zakoupený stromeček většina rodin umísťuje na balkony, kde zůstává až do Štědrého dne.

Když je uklizeno, cukroví napečeno, dárky nakoupeny, vánoční pohlednice poslány a stromeček na balkoně, zbývá si domluvit vánoční návštěvy příbuzných a známých, zkontrolovat stav vánočních ozdob, připravit se na vánoční večírek v zaměstnání, sehnat všechny správné ingredience na bramborový salát a koupit kapra.

ŠTĚDRÝ DEN

A pak už je tu poslední pracovní den před vánočními svátky! To nemůže znamenat nic jiného než kolektivní oslavy nadcházejícího volna. Když jste již přečkali i tuto předvánoční nástrahu, můžete na Štědrý den vyskočit z postele a začít vychutnávat atmosféru vánočních svátků v rodinném kruhu. Samotný Štědrý den ovšem není pro dospělé tak idylický jako programy v televizi, které mohou zabavit děti.

Vánoční televizní program je však každý rok podobný. Pohádky - staré české, novější. Nechybí ani staré dobré české i zahraniční komedie, muzikály *My Fair Lady* či *Mary Poppins*. Z obrazovek však zmizel vánoční hit - sovětská pohádka *Mrazík*, která se však vryla do duší dětí sedmdesátých a osmdesátých let a jejich rodičů navždy.

Dopoledne se strojí vánoční stromeček, jehož ozdoby také podléhají módě. Zatímco v minulém desetiletí se na něj věšely skleněné ozdoby nejrůznějších tvarů, umělé barevné svíčky a čokoládové figurky z vánočních bonboniér, které dostávali dospělí zadarmo v socialistických podnicích jako vánoční "přilepšení" od státu, v posledních letech se stává oblíbenou výzdobou přírodní ozdoby - červená jablíčka, ořechy, perníčky, slaměné či dřevěné ozdoby a klasické svíčky. Záleží však na rodině, co si na svůj stromeček pověsí - zda "socialistické" ozdoby, nebo přírodní anebo ozdoby "dovozové" v západním stylu.

Až do večera by si lidé měli nechat zajít chuť na maso a k obědu se spokojit podle staročeského zvyku s čočkou a okurkou. Matky mezitím připravují štedrovečerní hostinu - bramborový salát, obalují řízky z kapra, vaří rybí polévku, některé dokonce pečou vánočku. Rodiče kontrolují dárky, a pokud je nemají zabalené, tak je nejvyšší čas tak učinit. Nesmí se ovšem zapomenout někde schovat a nejlépe se zamknout, aby nikdo nespátřil jejich vánoční tajemství, a hlavně aby menší děti nepřipravili o iluzi, že jim dárky přináší Ježíšek.

Ke štedrovečerní večeři se většinou schází celá rodina - tedy i babičky a dědečkové, neboť za největší bolest je považována samota o Vánocích. Lidé se snaží být k sobě ohleduplní, ale někdy se stává, že nahromaděný stres z předvánoční doby vybuchne právě na Štědrý večer, kdy se mohou lidé pohádat kvůli maličkostem, například kvůli připálenému řízku nebo když nemůžou najít ve skříni dárek. Vánoce jsou však tak velkým svátkem, že se lidé nakonec usmíří a společně zasednou ke štedrovečernímu stolu.

Od této chvíle nastává tzv. vánoční obžerství, kdy víme, že nemáme tolik jíst, ale hojnost pokrmů na stole nám podlomí všechna naše předsevzetí a vánoční hostinu končíme přejedení a v horším případě se zapíchnutou kapří kostí v krku. Ano, je mnoho lidí, kteří Štědrý večer strávili na pohotovosti kvůli rybí kůstce.

Po večeři rodina odchází z pokoje, ve kterém je stromeček, aby mohl přijít Ježíšek a dát dárky pod stromeček. V pokoji však ve skutečnosti zůstává většinou otec nebo dědeček, který dárky pod stromeček rozmístí a poté zazvoní zvonečkem..... A nastává chvíle, na kterou čekali malí i velcí - rozbalování dárků. Všichni mají radost, a když jí nemají, tak jí alespoň předstírají, aby jí nezkazili těm ostatním. Poté se rodina uvelebí před televizí a sleduje štedrovečerní program. Před půlnocí se někteří od obrazovek odlepí a jdou do kostelů na vánoční mši. Na tyto bohoslužby chodí i lidé, kteří jinak kostely pravidelně nenavštěvují. V mnohých kostelech je součástí obřadu i Rybova Česká mše vánoční.

BOŽÍHOD

Po Štědrém večeru následují dva božíhodové dny. Na Boží Hod, tedy 25. prosince, se lidé vzájemně navštěvují a samozřejmě hodují, dívají se na televizi, chodí na procházky nebo jen zaslouženě odpočívají po předvánočním shonu a začínají se pomalu těšit na příští Vánoce a říkají si: "Příští rok se nebudu tolik přejídat. Přísahám."

Tento článek vznikl za vydatné podpory Internetu.

Honza

Blaničtí rytíři

Hora Blaník ční nad krajinou, všude okolo se tyčí hluboký les. Zbytky hradeb porostlé mechem připomínají, že zde byla dříve významná pevnost.

Podle pověsti pod hradbami, uvnitř hory, dřímají ozbrojení rytíři. Spí a čekají, až nastane den, kdy bude potřeba jejich pomoci české zemi. Pod vrcholkem hory ve východním svahu, je skalnatý oblouk, a právě tam je prý vchod do skály. Prýští zde pramen, ze kterého rytíři napájí své koně, když jednou za čas za svitu měsíce vyjedou na palouk mezi lesy. Krajem se pak ozývá dunění a trubení polnic. Ráno ale vše zase utichne a rytíři i s koňmi zmizí opět tajemně v nitru hory. Jen na palouku zůstává mnoho stop jako památka.

Několik málo lidí se s rytíři údajně setkalo. Jednoho dne jedna dívka z vesnice trhala trávu přímo pod kopcem. Najednou z ničeho nic se před ní objeví rytíř a vyzve ji, aby mu šla pomoci poklidit v hoře. Dívka se nebála a šla. Stanuli před bránou otevírající cestu do nitra hory. Když vešla, překvapeně se rozhlížela. V klenuté skalní síni, stály mohutné sloupy a na nich rozvěšené zbraně. U stěn u žlabů stáli osedlaní koně, za kamennými stoly v síni seděli rytíři. Všichni spali, i koně stáli nehybně, ani kopytem nepohodili. Dívka se nejdříve trochu bála, ale pak

vzala koště a začala zametat, jak ji rytíř poprosil. Práce jí rychle ubíhala a za chvíli vše poklidila. Celou dobu se nikdo ani nepohnul. Když tedy dokončila práci, vzala natrhanou trávu a potichu odešla z hory. Když se ale dostala domů, nevěřila svým uším. Všichni příbuzní a kamarádi se k ní vrhli a s radostí jí objímali. Mysleli si totiž, že už je dávno mrtvá, nebo ztracená, protože byla pryč celý rok. Když se tak radostně shledali, položila dívka trávu do světlice. Jakmile na ni ale znova pohlédla, ještě překvapeněji vykřikla: tráva se mezitím změnila na zlato. Blaničtí rytíři odvděčili za její ochotu...

Jindy se zase stalo, že se tajemný rytíř zjevil kováři a poprosil ho, aby mu okoval koně v hoře. Kovář tedy šel, a když dokoval, dostal do pytle smetí, které zbylo v hoře. To ho samozřejmě velmi rozčílilo a zlostně pytel před horou vysypal. Doma se pak dověděl, že ho už také oplakávali, protože zmizel beze stopy a celý rok po něm nebylo ani potuchy. I pověděl co se s ním dělo, a když pak protřásl znovu pytel, vypadly z něj zlaté mince. Teď teprve si uvědomil, že měl rytířům více důvěřovat...

To se ale stalo před dávnými časy. Dnes rytíři spí a čekají, až přijde jejich chvíle. To bude v čase největšího nebezpečí, až se na naší zemi rozpoutá velká válka a soužení. Pak rytíři vytáhnou na obranu. A budou se statečně bránit v čele se sv. Václavem - velkým patronem všech Čechů. Ten pojede na bílém koni a dovede své vojsko k slavnému vítězství. Pak nastane pokoj a mír a země česká si konečně odpočine.

Tak praví dávná pověst.

Honza

ET, aneb co byste dělali?

Jen něco na úvod (od Michala)

Jste Tuláci chápaví, takže záhy při čtení zjistíte, že tou zkratkou v nadpise nemám na mysli ani našeho Davida, ani známý americký film. Ale každý asi nevíte, že E.T. je zkratka ze slov Extra Terrestrial a jednoduše Česky to znamená mimozemšťan... A teď už má slovo Konopík.

Ahoj, tak jsem zas měla jednu schůzku. Naštěstí (nebo na smůlu) mě už tahle „hra“ napadla v týdnu a tak jsem nelepila program na poslední chvíli, ale měla čas ho ještě trochu vylepšit.

Tak k samotné hře. Děti se měli kolem jdoucích lidí ptát a zapisovat si odpovědi. Otázka zněla takto:
CO BYSTE DĚLAL KDYBY VÁM NA ZAHRADĚ V NOCI PŘISTÁLI MIMOZEMŠŤANÉ?

Možná nad tím kroutíte hlavou, ale mělo to i jiný účel než jen získat pár vtipných odpovědí.

Tak za prvé děti se učili komunikovat a chovat se slušně – až na pár výjimek, při kterých jsem se sama divila, jak byli lidé ochotni odpovídat a za druhé zjistit zda v trochu uspěchané době každý druhý dotázaný neodpoví jen nemám čas nebo něco podobného a bude kráčet dál. K mému potěšení ovšem děti získali dost odpovědí a ochotných lidiček zastavit se a vyslechnout jejich zdánlivě podivnou otázku bylo opravdu dost. Díky všem kteří se snažili a nekazili hru. (Myslím že to byli opravdu všichni – nebojte už vás dlouho nic podobného nečeká, alespoň ne z mé strany.)

A teď konečně k odpovědím, někteří dokonce zaznamenávali kdo jim odpovídal:

-
- Šla bych se na ně podívat. (starší pani)
 - Lekla bych se; myslela bych si, že se mi to jen zdá; něco bych jim dala, ale nic bych si od nich nevzala. (pani s dětmi)
 - Nic (starší pán)
 - Nemáme zahradu a kdybychom měli podali bychom jim ruku – pokud by nějakou měli. (mladá pani)
 - Nic když přistanou tak přistanou. (starší pán)
 - Řekl bych si, že jsem se zbláznil.
 - Šla bych se na ně podívat a zeptala bych se co chtějí. (holka)
 - Nic, ale divil bych se. (stavař)
 - Strašně pospíchám, nemám čas.
 - Nevěřím na ně, asi bych je ani nepoznal. (pán se psem)
 - Počkali bychom co oni udělají. (kluci)
 - Takovej nesmysl. (starší pani)
 - Nevim, utekl bych. (kluk)
 - Uvítala bych je, ráda bych je viděla. (starší pani)
 - Pozvala bych je domů. (paní učitelka)
 - Nevěděla bych to, protože v noci spím.
 - Pozvali bychom je na kafe.
 - Buď bych se lekla nebo bych je pozvala dál – podle toho jak by vypadali.
 - Utekl bych.
 - Schovala bych se.
 - Povídal bych si s nimi.
 - Šel bych se osprchovat studenou vodou.
 - Měl bych radost.
 - Bála bych se.
 - Šla bych je přivítat.
 - Šel bych je pozdravit.
 - Divila bych se.

Konopík

Jen něco na závěr...

Ono vydat se do ulic s jakoukoliv otázkou, je zvláštní věc jak pro toho, kdo se ptá, tak i pro toho, kdo odpovídá. A mnohdy záleží, jak otázka "sedne" tomu kterému člověku na tělo, jestli je vůbec připraven, ale hlavně ochoten odpovídat. Vzpomínám na několik takových anket v historii Tuláků, z nichž jedna nám nepřímo způsobila problémy s hygienickou kontrolou v táboře, kdy nedlouho po anketě (tábor na Tolštejně v roce 1993, anketa v podhradí - v Lesné a v Jiřetíně) přišel na kontrolu okresní hygienik na "udání místních občanů...". zkrátka lidé jsou různí a nebýt té různosti, bylo by na světě poněkud šedivo.

Díky každému trpělivému občanu, kterého ta naše tuláci banda oslovila a který ji neodbyl a řekl svůj názor na mimozemské pidlivizace... totiž civilizace!

Michal

Pravda / nepravda

Dostali jste na jedné z minulých schůzek několikero vět z nichž každá z nich podávala nějakou informaci. Vaším úkolem bylo označit zda je ta informace pravdivá nebo ne. Původně bylo otázek celkem padesát, ale vy jste odpovídali pouze na 14 z nich (to jsou ty, které jsou označeny tučně). Zde je máte uvedené všechny včetně správných odpovědí. Celkem vás odpovídalo 17 ale někteří ve dvojicích takže vás bylo 11 a jak jste uspěli?

OTÁZKY

1. Modřín je jediný jehličnan, který opadává.

Ano, 8 dobře, 3 špatně.

2. Telefonní číslo na hasiče je 150.

Ano.

3. Vltava, je naše nejdelší řeka.

Ne, nejdelší je Labe.

4. Dnes už máme třetí tisíciletí.

Ano.

5. Dub je strom, který má listí stále, jelikož staré opadá až naroste nové.

Ano.

6. Bukvice rostou na bříze.

Ne, bukvice rostou na buku.

7. Opium se získává z vlčího máku.

Ano.

8. Největší číslo na světě je 1 milión.

Ne, takové číslo neexistuje.

9. V létě je noc delší než v zimě.

Ne, v létě je den delší.

10. Země se točí kolem Slunce.

Ano.

11. Posledním letním dnem je 22. září.

Ano, podzim vždy začíná 23. září.

12. Největší rybník v Čechách je Svět.

Ne, největší je Rožmberk.

13. V Čechách máme moře.

Ne, to tu bylo před milióny let.

14. Místo dračí smyčky používají horolezci dvojitou osmu.

Ano.

15. Ludvík XIII. Byl králem Anglie.

Ne, byl to francouzský král.

16. Léto začíná vždy 21. června.

Ne, někdy 22. června.

17. Očko je nejjednodušší uzel.

Ano.

18. Karkulka měla modrý čepeček.

Ne, měla červený čepeček.

19. Hrnečku už ne, způsobilo, že hmeček, přestal vařit kaši.

Ano.

20. Karel Čapek napsal Pejska a Kočičku.

Ano.

21. Zlý pán v Krakonošových pohádkách je jmenoval Donevetr krucajs element.
Ne, jmenoval se Trautenberk.
22. **Dívka na koštěti byla Saxána.**
Ano, 10 dobře, 1 špatně.
23. Vinnetou byl Indián.
Ano, byl to Apač.
24. Na stokoruně je Božena Němcová.
Ne, na 100 Kč je Karel IV, Božena Němcová je na 200 Kč.
25. Hlavní město Česka je Brno.
Ne, je jím Praha.
26. **Polárka je hvězda, podle které se dá určit sever.**
Ano, 8 dobře, 3 špatně.
27. Podle digitálních hodinek nelze určit světové strany.
Ano.
28. **Šípek obsahuje hodně vitamínu S.**
Ne, obsahuje vitamín C, 10 dobře, 1 špatně.
29. **Benzín špatně hoří.**
Ne, hoří velmi dobře a rychle, 10 dobře, 1 špatně.
30. **Kaktus je strom.**
Ne, je to keř, 9 dobře, 2 špatně.
31. Jelen je zvíře, které žije podzemí.
Ne, žije na povrchu.
32. Krtek je slepý.
Ano.
33. Oheň je dobrý pán, ale zlý sluha.
Ne, je to naopak, dobrý sluha ale zlý pán.
34. Praotec Čech došel se svojí družinou na horu Říp.
Ano.
35. Pagoda je oheň na vaření.
Ne, pagoda je slavnostní oheň.
36. Říká se, že darovanému oslu na zuby nekoukej.
Ne, darovanému koni na zuby nekoukej.
37. První letní den je stejně dlouhý den jako noc.
Ne, je nejdelší den a nejkratší noc.
38. **Když jdeme stále na sever nakonec přijdeme z jihu.**
Ano, 8 dobře, 3 špatně.
39. Včely nám dávají jenom med, nic jiného.
Ne, ještě vosk.
40. **Had má páteř.**
Ano.
41. Letokruhy na pařezu jsou hustější ze severní strany.
Ano.
42. Nůž se podává ostřím k tomu komu jej podáváme.
Ne, ostřím k sobě.
43. **KPZ je krabička poslední záchrany.**
Ano, 4 dobře, 7 špatně.
44. Kanada má na své vlajce javorový list.
Ano.
45. **Na komínech sídlí labuť velká.**

Ne, sídlí tam čáp, 9 dobře, 2 špatně.

46. Součástí souhvězdí Velké Medvědice je Velký vůz.

Ano, 5 dobře, 6 špatně.

47. Dinosauři žili ve třetihorách.

Ne, žili ve druhohorách, 8 dobře, 3 špatně.

48. Včela zanechává po píchnutí žihadlo.

Ano, 9 dobře, 2 špatně.

49. Z heřmánku je léčivý květ.

Ano,

50. Tuláckou abecedu vymyslel před 45 lety pan Morse jako druhou verzi morseovky.

Ne, Tuláckou abecedu sestavil Michal, všichni dobře.

Písnička

Balada o věčné lásce (Klíč - Marian / Vondrovic)

Ami G Ami G Ami
1. Byl jest sličný rytíř z cínu, či snad lacknecht, mušketýr,
G Ami G Ami
na poličce v polostínu, barevný měl štít i knír,
G C E Ami
nad hlavou meč nehýbá se, není slyšet bitvy řev,
G C E Ami
tak tu stojí v plné krase, chce být tvůj a chce prolít krev.

Dmi C Dmi F C Dmi
R: A co růže, která vadne v čínské váze opodál,
F C Dmi C Dmi
za okny už podzim chřadne, ona natruc voní dál,
C F A Dmi
kolik plátku ještě zbývá, zrcadlo má matný jas,
C F A Dmi
na sebe se růže dívá, chce být tvá a chce přelstít čas.

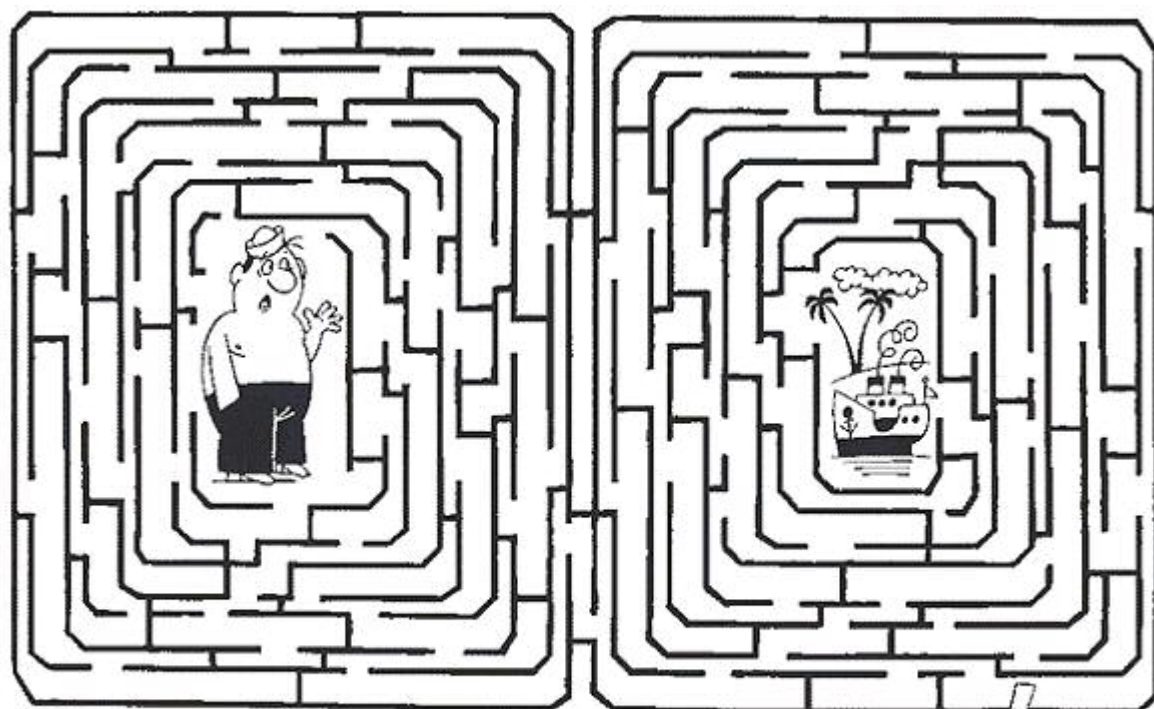
2. A ta růže, co se tváří, že se ji čas netýká,
přes den pyšně vukol září, v noci tajne narika,
okamžik se neda vrátit, marne čekas na zazrak,
nechces-li mou lasku ztratit, neříkej "ještě ne, az pak".

R: A ten rytíř, co se věčně chystá ztéci lásky vez,
na poličce nekonečně vymlouvá se, je to lež,
ten, kdo váha, nese vinu, buďto útok, nebo krach,
ty jsi jak ten rytíř z cínu, cit je cit, ale strach je
strach.

Gmi F Gmi Bb F Gmi
3: A tak v prvním chvatu mládí klečíš lásce u nohou,
Bb F Gmi F Gmi
koho kdo tu vlastně svádí, slova nic už nezmohou,
F Bb D Gmi
ji je mdlo a dech se tají, a ty rudneš jako rak,
F Bb D Gmi
oba chcete být už v ráji, peklem tam cesta vede však.
Cmi Bb Cmi Bb Cmi

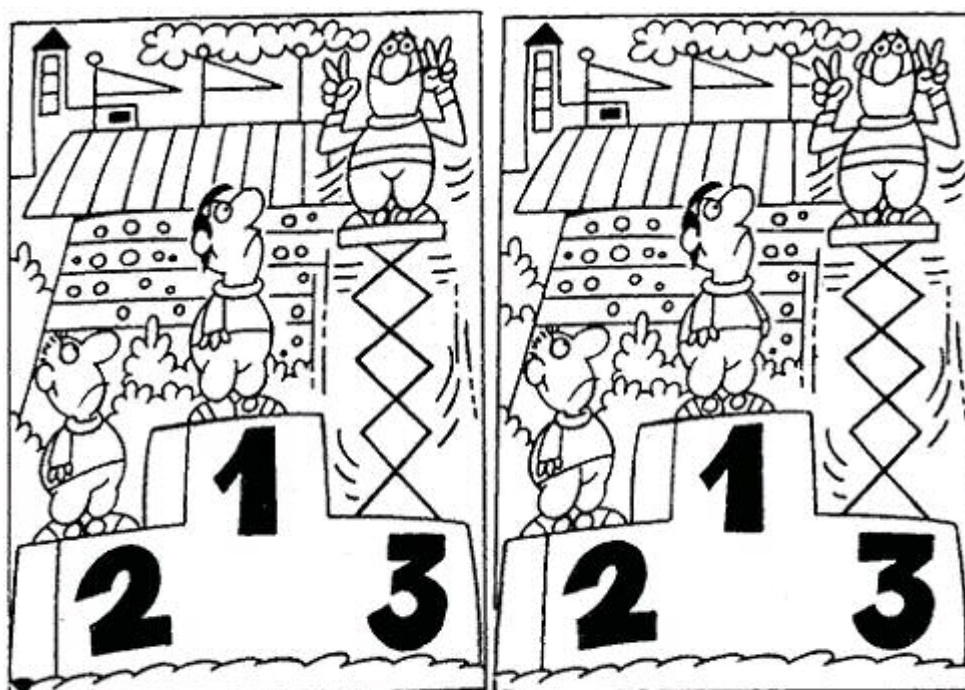
R: Končí téměř bezúhonně tahle věčná balada,
Bb Cmi D# Bb Cmi
končí pro nás, ne však pro ně, to vás jistě napadá,
Bb D G C
byl jest jeden sličný, inu, to už znáte, a tak dal,
Bb D G Cmi
a ten v něžném polostínu dívce prý růži na klín dal ...

Tentokrát vše z internetu! Žádné řešení zde nenajdete, jsou to jednoduché úkoly a pokud by se náhodou někomu nedařilo, řekněte si: Tulák se nedá!

Labyrint

Jak se dostane námořník ke své lodi?

Stupně vítězů

Jsou stejné, ale ne úplně!
Najdeš všech osm rozdílů
mezi obrázky?

TOHLE ŽE MÁM JÍST?

Co to našla kočka Mina v misce?

Spoj body podle čísel a uvidíš.

Střípky, střepy, klepy

Jen hra

To vám takhle přijde mail (pokud máte elektronickou poštu) a on dotazník, který máte vyplnit, odeslat zpět a nevyplněný poslat cca pěti dalším kamarádům. Nu, zkusil jsem to. Ozvali se jen tři a odpověď na čtyřicátou druhou (!) otázku tu máte k přečtení doslova, bez háčků a čárek, protože přišla z Ameriky, a bez cenzury!

SVETLA STRANKA CLOVEKA, KTERÝ TI TENTO MEJL POSLAL

Je to clovek, kterej se zaslouzil o to, ze jsem nemusela svoje detstvi stravit praci v gulagu v jisty zahradkarsky kolonii a ze obdobi mezi prvni a sestou tridou na zakladce byly urcite nejhezci roky myho zivota. Ze se to potom trochu podelalo byla moje chyba a nemuselo se to stat, kdybych se drzela oddilu. Na Tulakach sem stejne byla vzdycky nejstastnejsi, i pozdeji. Takze DEKAN, BROUKU!!!!!!!! Juuuu, to zni jako uryvek z nejakyho romanu Jane Austenovy. Ale je to pravda, tak co!!!!!!!!

Wendy

Žblepty, brepty

- Konopík o letním táboře na téma Artuše při představě pokémonové invaze: "To bude prima tábor: Deset pokémonů kruhového stolu..."
- Při balení, vánoční výprava, Tolštejn, prosinec 2000.: Robin: "Honzo, já nemůžu... já nemůžu...." Velký Honza: "Něco najít, vid'?" R.: "No, jako vždycky, nemůžu najít ponožky." H.: "A jaký byly?" R.: "Takový na nohy..."

Tuláci, číňte se
o prázdninách tak,
abysme se všichni
sešli v Zátoci pláňat.

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!

Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(Blíží se to)

č.23

Vydán
jako 30. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu

TULÁCI

květen 2001, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Konopík:

Okénko do kroniky

E.T., aneb co byste dělali

Honza:

Grafická úprava

Výběr písničky

Jak uspět na Tuláckých akcích

Jak to bylo jak to je aneb Vánoce v Čechách

Trocha dějepisu – Blaničtí rytíři
Něco ze schůzky II. – Pravda / nepravda

Michal:

Velké kameny našeho života

Slovo náčelníkovu

Výběr hádanek

Střípky: Jen hra, Žblepty, brepty

Básničky vymyslely a obrázky k nim nakreslily:

Veronika Blažková, Lenka Vodičková

Tisk:

DŮM UM

Středisko pro volný čas dětí a mládeže

Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10

tel.: 02 / 7477 3407, 7477 2081

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: 02/ **4440 3394**, tel.z.: 02/ **61 306 378**, mobil: **0603 / 334388**

Tuláky můžete nalézt i na Internetu na adrese: <http://tulaci.aktualne.cz>

Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: oddil.tulaci@atlas.cz